

selve lovtæksten. Der er tre grunde til, at det er forkasteligt.

For det første betyder det, at loven vil blive skærpet for hvert minut, hver dag, hvert år der går, eftersom inflation og pris- og lønudviklingen betyder, at nutidsværdien af 50.000 kr. og 100.000 kr. vil falde, hvorved lovens bestemmelser lineært skærpes. Hertil vil regeringen love at komme med lovforslag, når »man mener, at pris- og lønudviklingen retfærdiggør forhøjelser af de to værdier.« Det er meget utilfredsstillende, at Folketinget derved kan se frem til hyppige lovforslag om ændringer af tal i 70 til 80 love. Endelig indebærer det, at en pludselig stigning i priser eller lønninger først vil få indflydelse på bestemmelserne, når Folketinget har været sammenkaldt og fået vedtaget de mange lovændringer. Det er en fremgangsmåde, som bestemt ikke kan anbefales.

For det andet betyder en fjernelse af lovparagraffernes tekst om det konkrete skøn til fordel for de to absolutte værdier, at Folketinget sender et signal til omverdenen, herunder domstolene, om, at man fra lovgivers side ønsker, at der lægges mere vægt på et absolut tal end på en konkret vurdering. Dermed er der basis for, at f.eks. en autorisation kan blive frataget ved en gæld på 100.001 kr., men ikke ved 99.999 kr.

For det tredje reducerer det retssikkerheden for den enkelte skyldner. Man har nok 4 ugers frist til at indbringe sagen for domstolene, men hvis først en administrativ afgørelse foreligger, vil domstolene blive rene ekspeditionskontorer for statsmagten, når der står absolutte tal i loven.

Det næste hovedargument mod loven er det forhold, at en række erhvervsdrivende ikke alene vil miste deres næring og være henvist til arbejde som ansat, men de vil også være henvist til ansættelse i stillinger, der ligger langt under deres kvalifikationer, idet f.eks. en advokat ikke længere kan udføre andet end »arbejde som juridisk medarbejder« i en anden advokatvirksomhed. Derved vil den pågældende person også miste indkomst og dermed få endnu sværere ved at betale sin gæld til private og offentlige kreditorer.

Et yderligere hovedargument gælder klagefristen på 4 uger. Hvis f.eks. et pengeinstitut eller et realkreditinstitut har problemer med at leve op til lovens bestemmelser om solvenskrav, så har de op til 6 måneder til at bringe orden i tingene. I denne lov sliber man æggen og svinger øksen efter 4 uger. Det er forkasteligt.

Fremskridtspartiet skal ved denne lejlighed forudsige, at denne lovs vedtagelse vil betyde endnu mindre frihed for borgerne, mere statsmagt, mere totalitarisme og mange flere virksomhedslukninger, arbejdsløse og emigrationer til udlandet. Det sker vel at mærke under en borgerlig regering...!

Selve hovedformålet med lovforslaget, at skræmme borgerne til at betale deres gæld til det offentlige, har Fremskridtspartiet ingen sympati for. Gæld til det offentlige skal have langt lavere prioritet end gæld til andre. Denne lov gør, at det offentlige kan sende frakklædte kommissærer ud og lukke virksomheder. Private kreditorers forringede stilling vil få mange dominoeffekter sat i kraft.

»Tilgiv dem – thi de ved ikke, hvad de gør«.

Lotte Henriksen (S) Ole Vagn Christensen (S) Sonja Mikkelsen (S) Erling Olsen (S)

Nyrup Rasmussen (S) fmd. Løvig Simonsen (S) Tommy Dinesen (SF)

Rahbæk Møller (SF) Sonja Albrink (CD) Flemming Hansen (KF) nfm.

Kai Dige Bach (KF) Svend Heiselberg (V) Pia Larsen (V) Helge Sander (V)

Annette Just (FP) Lone Dybkjær (RV) Lysholm Christensen (KRF)